

Disposición final quinta. *Normas para a aplicación e desenvolvemento da lei.*

O Goberno, por proposta do ministro de Traballo e Asuntos Sociais, poderá dictar normas para a aplicación e desenvolvemento da presente lei.

Disposición final sexta. *Aplicación ás cooperativas das disposicións de Seguridade Social para a contratación a tempo parcial.*

As disposicións de seguridade social previstas para a contratación a tempo parcial serán obxecto das modificacións e adaptación que resulten precisas para a súa aplicación no ámbito das sociedades cooperativas de traballo asociado e integral. Para tal efecto, o Goberno procederá no prazo dun ano desde a entrada en vigor da presente lei ó correspondente desenvolvemento regulamentario, en aplicación do previsto na disposición adicional cuarta da Lei xeral da Seguridade Social.

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de xullo de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

15682 *LEI 28/1999, do 16 de xullo, pola que se concede un crédito extraordinario, por importe de 9.393.184.038 pesetas, para o pagamento de indemnizacións derivadas do derrubamento da presa de Tous, de acordo coa sentenza do Tribunal Supremo do 15 de abril de 1997, e se adoptan determinadas medidas adicionais ás establecidas polos Reais decretos leis 4/1993 e 10/1995. («BOE» 170, do 17-7-1999.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A sentenza da Sala Segunda do Tribunal Supremo, do 15 de abril de 1997, declarou a responsabilidade civil subsidiaria da Administración do Estado e, en consecuencia, impuxo a obriga de pagamento das indemnizacións derivadas dos danos producidos polo derrubamento da presa de Tous (Valencia), o día 20 de outubro de 1982, determinando que a súa cuantificación se fixase no trámite de execución de sentenza.

Esta execución efectuouse mediante o auto, do 27 de febreiro de 1998, da Sección Terceira da Audiencia Provincial de Valencia. No auto determináanse os criterios indemnizadores, excluindo do dereito a indemnización a tódolos prexudicados que subscribisen un convenio transaccional ó abeiro dos Reais decretos leis 4/1993, do 26 de marzo, e 10/1995, do 28 de decembro, e a aqueles que unicamente optasen por efectuar-la súa reclamación pola vía contencioso-administrativa. Con data do 20 de maio, prodúcense tres novos autos da Audiencia Provincial revisando as contías establecidas no anexo da primeira resolución que contiña a lista cos

damnificados con dereito a cobrar e as contías individualizadas das indemnizacións.

Pola súa parte, a revisión efectuada pola Delegación do Goberno na Comunidade Autónoma Valenciana para, en cumprimento do auto do 27 de febreiro, excluír aqueles damnificados que formalizasen o convenio transaccional coa Administración, determinou o importe total das obrigas que lle corresponde satisfacer ó Estado.

As distintas circunstancias polas que pasou a situación do proceso de Tous e a aplicación de criterios diversos nas intervencións da Administración do Estado para resarcir a través de convenios transaccionais os danos causados polo derrubamento da presa, provocou agravios entre aqueles damnificados que se acolleron ó Real decreto lei 4/1993 e obtiveron unha compensación por debaixo do importe máximo resarcible, e aqueles outros que, ó abeiro do Real decreto lei 10/1995, foron compensados de maneira sistemática coa totalidade do citado importe máximo resarcible. Ante esta desigualdade, considérase necesario compensar-la diferenza existente entre o percibido e o citado importe máximo resarcible, limitándose esta compensación sen embargo a aqueles afectados que teñan unha capacidade escasa de xeración de recursos e estean dentro dunha banda de danos que inclúa a maioría deles, xa que non parece procedente actuar respecto a patrimonios de características económicas excepcionais e que, polo mesmo, puideron acceder a outro tipo de solución.

Dado que non existe crédito suficiente nos orzamentos xerais do Estado para 1998 para facer fronte ó pagamento destas indemnizacións, resulta necesario conceder un crédito extraordinario na Sección 16 «Ministerio do Interior» para cumprila sentenza do Tribunal Supremo, crédito que se concede co carácter de ampliable co fin de atender ó pagamento dos xuros e de futuras indemnizacións que puideran producirse.

O crédito extraordinario tramítase de acordo co Consello de Estado e logo do informe da Dirección Xeral de Orzamentos.

Artigo 1. *Concesión do crédito extraordinario.*

Concédesse un crédito extraordinario por importe de 9.393.184.038 pesetas, para atender ó cumprimento da sentenza do Tribunal Supremo, na Sección 16 «Ministerio do Interior», Servicio 01 «Ministerio, Subsecretaría e Servicios Xerais», Programa 223A «Protección Civil», Concepto 483 «Para o pagamento das indemnizacións derivadas do derrubamento da presa de Tous, segundo a sentenza do Tribunal Supremo do 15 de abril de 1997».

Artigo 2. *Autorización para amplia-lo crédito extraordinario.*

O crédito extraordinario a que se refire o artigo anterior conségñase con carácter de ampliable coa finalidade de atender-los xuros que se produzan como consecuencia do momento en que se efectúe o pagamento e, de se-lo caso, as futuras indemnizacións que se deriven da execución da sentenza do 15 de abril de 1997.

A autorización das ampliacións de crédito corresponderalle ó ministro de Economía e Facenda.

Artigo 3. *Financiamento do crédito extraordinario.*

O crédito extraordinario recollido no artigo 1 financiarase con débeda pública, de conformidade co disposto no artigo 101 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, aprobado polo Real decreto legislativo 1091/1988, do 23 de setembro.

Artigo 4. Resarcimento ós damnificados acollidos ó Real decreto lei 4/1993 e cancelación de xuros de préstamos concedidos polo Instituto de Crédito Oficial.

1. Os damnificados que foron resarcidos ó abeiro do Real decreto lei 4/1993, en contía inferior ó importe máximo resarcible, serán compensados pola diferenza entre o efectivamente percibido e a contía do citado importe máximo resarcible. A liquidación correspondente levarase a cabo mediante a aplicación do disposto no Real decreto lei 10/1995.

Esta compensación só poderán percibila aqueles damnificados cun importe máximo resarcible inferior a 10.000.000 de pesetas.

2. Autorízase o delegado do Goberno na Comunidade Valenciana para subscribir convenios de colaboración coas asociacións de damnificados máis representativas para a xestión do pagamento das compensacións.

3. Autorízase a Dirección Xeral de Protección Civil para que faga efectivo ó Instituto de Crédito Oficial a parte de xuros correspondentes ós préstamos cancelados ou reducidos en aplicación das normas establecidas nos Reais decretos leis 4/1993 e 10/1995 e que se devengaron durante o período de tramitación dos expedientes de transacción xestionados pola Delegación do Goberno na Comunidade Valenciana.

4. O pagamento das compensacións recollidas nos puntos anteriores efectuarase con cargo ó remanente dos créditos habilitados polos Reais decretos leis 4/1993 e 10/1995.

Disposición final única. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 16 de xullo de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

15683 LEI 29/1999, do 16 de xullo, de modificación da Lei 14/1994, do 1 de xuño, pola que se regulan as empresas de traballo temporal. («BOE» 170, do 17-7-1999.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A Lei 14/1994, do 1 de xuño, regulou por primeira vez no noso ordenamento xurídico a actividade das empresas de traballo temporal, a actividade das cales consiste en pór traballadores á disposición das empresas usuarias co fin de satisfacer necesidades temporais destas. O obxectivo desta norma foi homologa-la regulación destas institucións coas xa existentes nalgúns países da Unión Europea, así como garanti-lo mantemento dos dereitos laborais e a protección social dos traballadores contratados para seren cedidos por parte das empresas de traballo temporal.

Esta especial situación da empresa usuaria respecto ó traballador contratado por unha empresa de traballo temporal regúlase tamén na Lei 31/1995, do 8 de novembro, de prevención de riscos laborais, que incorpora ó noso ordenamento, entre outras, a Directiva 91/383/CEE relativa a medidas tendentes a promover a mellora da seguridade e da saúde no traballo dos traballadores cunha relación laboral de duración determinada ou de empresas de traballo temporal. Nesta norma establécese que a empresa usuaria será responsable das condicións de execución do traballo en todo o relacionado coa protección da seguridade e a saúde dos traballadores e das obrigas de información en materia de riscos laborais.

Como consecuencia dos compromisos alcanzados no «Acordo interconfederal para a estabilidade no emprego», propúxoselle ó Goberno a modificación da regulación contida no artigo 17 da Lei 14/1994, proposta esta que foi recollida polo Real decreto lei 8/1997, do 16 de maio. Como dereitos dos traballadores na empresa usuaria regúlase a atribución da representación dos traballadores en misións ós representantes dos traballadores da empresa usuaria, para efectos de formular calquera reclamación en relación coas condicións de execución da actividade laboral, en todo aquilo que atinxe á prestación de servizos dos traballadores da empresa de traballo temporal.

Non obstante o anterior, e transcorridos máis de tres anos desde a regulación das empresas de traballo temporal no noso país, estas incrementaron notablemente a súa actividade á vez que os dereitos laborais e a protección social dos traballadores foron diminuindo. Segundo o Consello Económico e Social, o elevado grao de aceptación da contratación a través desta vía, deriva non só do feito de ser un medio máis flexible de contratación, senón tamén dos menores custos salariais que implican a contratación de traballadores de empresas de traballo temporal, sendo este o principal incentivo para a súa utilización. Así pois, o recurso á contratación dos traballadores de empresas de traballo temporal non só constitúe un medio para atender necesidades temporais da empresa usuaria, senón que ademais se constituíu nun medio de reduci-los custos salariais.

Os traballadores contratados para ser cedidos ás empresas usuarias non só sufriron as consecuencias dunha elevada precariedade laboral, derivada do carácter temporal que este tipo de contratación supón e da prestación de servizos en distintas empresas por períodos curtos, senón que ademais os seus salarios están moi por baixo dos salarios recoñecidos ós traballadores da empresa usuaria que efectúan os mesmos traballos ou traballos de igual valor, ó les seren de aplicación distintas normas pactadas.

Por isto, esta iniciativa legislativa leva a cabo unha reforma da Lei 14/1994, do 1 de xuño, de empresas de traballo temporal, introducindo modificacións nos seus artigos 2, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 19 e 20, co fin de garantirlle ó traballador deste tipo de empresas unha maior seguridade xurídica na súa relación laboral coa empresa usuaria. En especial, hai que destaca-la modificación do artigo 11 da Lei 14/1994, que lle asegura ó traballador que presta os seus servizos a través dunha empresa de traballo temporal unha retribución polo menos igual cá do traballador da empresa usuaria, sen prexuízo de que por convenio colectivo das empresas de traballo temporal se establecesen retribucións superiores; neste caso serían aplicables estas últimas.

Unha vez rematado o proceso de converxencia salarial dos traballadores contratados polas empresas de traballo temporal para ser cedidos a outras empresas, deberán impulsarse, preferentemente a través da negociación